

[Anders Andersen.]

middags, et par supplerende bemærkninger til det, som mit partis ordfører, hr. Nyboe Andersen, var inde på, idet jeg — hvilket vel ikke kan overraske nogen — er helt enig i de betragtninger, der blev fremsat fra hr. Nyboe Andersens side, også enig i de konklusioner, hr. Nyboe Andersen kom til med hensyn til tabene under den sidste forhandlingsrunde.

Det, som jeg gerne vil drage frem, er et spørgsmål, som i og for sig ikke har været inde i den offentlige debat, og det drejer sig om nogle af de virkninger, som forhandlingsresultatet vil afføde. Vi ser, at allerede på nuværende tidspunkt har en række slagterivirksomheder standset produktionen af konserves, fordi forhandlingsresultatet medfører betydelige vanskeligheder for konservesproduktionen. Det kan måske overraske nogle, for det er jo ikke sådan, at der er sket nogen forandringer med hensyn til vores konserveseksport til USA, vores skinkeeksport; dér er ingen forandringer, der er ikke sket nogen skadevirkninger. Men det er kun én del af konservesproduktionen. For at kunne producere skinker må man også producere andre konservesvarer; disse andre konservesvarer er en nødvendig følge af skinkeeksporten til USA, det gælder f. eks. sliced bacon til England. Der er opstået meget store problemer i forbindelse med den sammenhæng, der er i den samlede konservesproduktion. Det rejser nogle alvorlige overvejelser, idet det både kan få beskæftigelsesmæssige følger og kan få visse valutariske følger, hvis det ikke er muligt at fastholde den store konserveseksport og -produktion, som vi har. Vi skulle også gerne fortsat kunne udvide og forøge denne konserveseksport. Jeg ved, at man i slagterikredse er meget betænkelig ved den situation, der her er opstået, og jeg vil ikke undlade at nævne den.

Når man diskuterer disse problemer, er det naturligt, at det først og fremmest er de direkte konstaterede tab af det dårlige forhandlingsresultat, man hæfter sig ved. Men der er også grund til at hæfte sig ved en anden side af sagen foruden den, jeg her har nævnt. Hvis det i virkeligheden viser sig, at de priser, man kan opnå på det engelske marked, bliver dårligere end de priser, man kan opnå inden for det tidligere fællesmar-

kedsområde, ja, så vil nogen vel sige: så kan man jo bare ændre afsætningsmønsteret og afsætte en større del af flæskeproduktionen på det kontinentale marked, og det lyder meget enkelt, men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der i vort distributionsapparat på det engelske marked er investeret milliardbeløb, og jo mindre afsætningen bliver på det engelske marked, jo større bliver belastningen.

For det andet må man gøre sig klart, at dette at flytte nogle hundrede tusinde tons — eller skal vi sige i hvert fald i titusinder af tons — flæskevarer fra det ene marked til det andet, det er ikke nogen enkel operation, og det er en meget kostbar operation at skulle til at opbygge et nyt afsætningsapparat. Dertil kommer, at de prismæssige virkninger er det vel vanskeligt for ikke at sige helt umuligt at overskue. Hvis man på det europæiske marked, der i forvejen nogenlunde har balance med hensyn til flæskevarer, tilfører yderligere leverancer selv af begrænset karakter, så kan det øve en meget uheldig indvirkning på prisniveauet. Jeg vil gøre opmærksom på, at hvis priserne falder med 5 pct., drejer det sig om en værdifaktor på 300 mill. kr.

Det er altså for samfundet, for landbruggets vedkommende, meget betydelige midler, der står på spil, og derfor tror jeg, man skal være meget opmærksom på det, der er sket, og betragte det med den alvor, der ligger i det. Det er ikke så enkelt, at man kan sige, det er et tab, som dansk landbrug vil komme til at lide — det må vi i så tilfælde bære, det er jo vilkårene — det er et tab, der vil få virkninger for hele det danske samfund i kraft af en mindre indtjening, en mindre valutamængde for den samme vare-mængde, som produceres her i landet. Derfor er det noget, der må interessere i vide kredse, hvordan disse problemer løses.

Jeg beklager i og for sig, at vi i disse dage har været i den situation at måtte diskutere disse problemer. Jeg havde håbet, og jeg havde vel også forventet, at man i de forhandlinger, der førtes i Bruxelles, ville være nået frem til et resultat, der havde været nogenlunde acceptabelt. Jeg er helt enig i det, som er blevet sagt tidligere, at man får aldrig 100 pct. det, man ønsker, men at man skulle få mindre end det, man med rimelighed kunne have betragtet som bare et no-